Τα σκάνδαλα και η Εκκλησία (Πρωτ. π. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Νοεμβρίου, 2008

Στις μέρες μας είναι αναπόφευκτος ο λόγος για τα σκάνδαλα. Είναι το κυρίαρχο θέμα των ημερών που αγγίζει την ιερή σχέση τού λαού με την Εκκλησία.

Πρέπει νά σημειώσουμε ότι γιά τήν Εκκλησία σκάνδαλα δέν είναι μόνο κάποιες προκλητικές παραβάσεις τής κρατικής νομοθεσίας ή ακόμη καί τού κανονικού δικαίου τής Εκκλησίας. Είναι κάθε γεγονός πού **δημιουργεί προσκόμματα στίς συνειδήσεις τών ανθρώπων**, κάθε λόγος ή πράξη πού μπαίνει σάν παγίδα στούς διαλογισμούς τών «απλουστέρων» καί δυσκολεύει τήν σχέση τους μέ τό Θεανθρώπινο μυστήριο τής Εκκλησίας.

Έχοντας υπόψη τά τελευταία γεγονότα θά σημειώσουμε κάτι απλό καί γιά πολλούς αυτονόητο. Η Εκκλησία, δηλαδή, οι Μητροπόλεις, οι Ενορίες καί οι Μονές είναι προφανές ότι χρειάζονται κάποια περιουσία γιά νά μπορούν νά καλύπτουν τίς λειτουργικές τους ανάγκες καί νά επιτελούν τό κοινωνικό καί φιλανθρωπικό τους έργο. **Η Εκκλησία, όμως, δέν είναι υπουργείο κοινωνικής πρόνοιας, ούτε τό προνοιακό έργο είναι η κύρια αποστολή της. Άν δικαιώνουμε τήν ύπαρξή της εξ αιτίας τού πράγματι μεγάλου κοινωνικού της έργου, τήν βλέπουμε λανθασμένα. Η Εκκλησία είναι τό πραγματικό σώμα τού Χριστού, η διαρκής παρουσία Του μέσα στήν ιστορία τού ανθρωπίνου γένους. Υπάρχει γιά νά «λύνη τά έργα τού διαβόλου» καί νά ανακαινίζη τούς ανθρώπους. Νά τούς απελευθερώνη από τίς αιχμαλωσίες σέ υλικά καί ιδεολογικά δεσμά καί νά τούς ανοίγη τόν δρόμο τής προσωπικής επιβεβαίωσης τού ευαγγελικού κηρύγματος καί τών επαγγελιών του**. Αυτά γιά νά γίνουν δέν προϋποθέτουν χρήματα καί κτήματα, (πού συχνά συνδέονται μέ σκάνδαλα), αλλά λειτουργούς καί κήρυκες μέ γνώση Θεού καί λαό πού έχει «ώτα» πού ακούνε.

Η διάκριση του απ. Παύλου

Οι δραστηριότητες τών ανθρώπων τής Εκκλησίας πρέπει νά

χαρακτηρίζονται από μεγάλη **διακριτικότητα**. Είναι πολύ σημαντικά όσα σχετικά λέει ο απ. Παύλος στούς Κορινθίους, στήν πρώτη επιστολή του: «Είτε εσθίετε είτε πίνετε είτε τί ποιείτε, πάντα εις δόξαν Θεού ποιείτε. Απρόσκοπτοι γίνεσθε καί Ιουδαίοις καί Έλλησι καί τή Εκκλησία τού Θεού, καθώς καγώ πάντα πάσιν αρέσκω, μή ζητών τό εμαυτού συμφέρον, αλλά τών πολλών, ίνα σωθώσι»(31-33).

Ό,τι κάνουμε –καί οι πιό υλικές ενέργειές μας – δέν πρέπει νά αποβλέπουν στό ατομικό μας συμφέρον, αλλά **στήν δόξα τού Θεού**, δηλαδή, στήν φανέρωση τής δυνάμεως, τής σοφίας καί τής αγάπης τού Θεού. Ό,τι κάνουμε πρέπει νά είναι ικανό νά δημιουργή στούς άλλους τήν ευχαριστιακή έκφραση: «δόξα τώ Θεώ».

Γι’ αυτό πρέπει νά είμαστε γιά όλους τούς ανθρώπους «απρόσκοπτοι», δηλαδή, άνθρωποι πού δέν δημιουργούμε προσκόμματα, εμπόδια, πού δέν πλήττουμε κυρίως τίς συνειδήσεις τους, πού σεβόμαστε ακόμη καί τήν εμπάθειά τους, είτε αυτοί είναι ανώριμοι Χριστιανοί, είτε αλλόθρησκοι, είτε καί άθρησκοι. Πρέπει νά σεβόμαστε τίς συνειδήσεις όλων, «τοίς πάσι» νά «αρέσκουμε», όχι ως ανθρωπάρεσκοι, αλλά επιθυμώντας τήν δημιουργία γύρω μας ατμόσφαιρας ειρήνης καί ελευθερίας, κατανόησης καί ανιδιοτελούς αγάπης, η οποία μπορεί νά ελκύση καί άλλους στήν σωτηρία πού μάς δωρίζει ο Χριστός.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" ΟΚΤ 2008)